

Koliko bodo znašale okrajne doklade za prihodnje leto, se bo sklenilo v bodoči seji.

Državni zbor.

Dunaj, 1. dec. 1903.

Poslanca Stein in Fresl.

Poslanec Stein spada k vsenemškim, Fresl h češkim radikalnim poslancem. Pri neki priliki je imenoval pretekli četrtak Stein Fresl na javno v zbornici: tata, češ, »ti si vkradel v Belemgradu uro«. V slučaju, da razžali v zbornici poslanec drugega poslanca, ima razžaljeni pravico, zahtevati od zborničnega predsednika, da skliče takomenovani »grajalni odsek«. Grajalni odsek preišče vso zadevo ter predlaga zbornici, naj se razžaljavcu izreče graja, če najde, da je bil njegov izraz graje vreden. Vsa zbornica je razdeljena po žrebu v 9 oddelkov; vsak oddelek izvoli v grajalni odsek po enega uda. Odsek si izbere predsednika in poročevalca o vsej zadevi. V tem slučaju je bil v poročevalca izvoljen dr. Ploj, ki je v imenu odseka navetoval, naj zbornica izreče grajo poslancu Steinu, kar se je tudi zgodilo. V razpravi je trdil Fresl, da sploh ni bilo mogoče iz kraljeve palače v Belemgradu, kamor se je bil Fresl po umoru kralja Aleksandra in kraljice Druge podal, kakšno stvar odnesti. Stein pa je zahteval, naj se pokličejo priče iz Belegrada, ki so to res videle. Zdej, ko se je bila graja že izrekla Freslnu, prinašajo časniki iz Freslnevega lista, v katerem je ob svojem času sam pripovedoval, da je nekatere stvari vzel iz konaka (kraljeva palača) za spomin, kakor košček razbitih šip, svinčnik itd. Mogoče, da pride stvar še enkrat pred zbornico.

Koroški Slovenci.

Dva slovenska poslanci, dr. Ploj in dr. Ferjančič sta zadnje dni popisovala v zbornici nepošteno postopanje sodišča na Koroškem proti Slovincem. Očvetniku v Celovcu, dr. Brejcu, se ni dovolilo, da bi smel svoje slovenske stranke zagovarjati v slovenskem jeziku. Ministrski predsednik, dr. Körber, je na to odgovoril, da je na Koroškem bil do sedaj mir med Slovenci in Nemci in vlada se ne bo udala hujskanju odvetnika, ki je poslan na Koroško, da tam dela nemir. Slovenski poslanci so javno izrazili svojo veliko neveljo radi takega besedičenja ministrskega predsednika, ki vodi tudi pravosodno ministrstvo. Precej drugi dan, ko je Körber spregovoril te zaničljive besede, so došli na Dunaj zastopniki koroških Slovencev: dr. Brejc, poslanec Grafenauer, župnik Ražun, dr. Janežič, kmetje Majer, Božič in Kobentar. V

imenu »Slovan. zveze« sta sprejela koroške odposlance gg. dr. Ploj in Povše ter jih peljala pred načelnike raznih slovanskih klubov. Ti so obljubili, da se hočejo za pravice koroških Slovencev potegniti. Sprejeti so bili Korošci od predsednika čeških poslancev, od predsednika čeških veleposestnikov in od viteza Javorskega, načelnika poljskega kluba. Tudi ministrski predsednik, dr. Körber, sam je sprejel deputacijo. Začetkoma se je obnašal precej odurno, a ko se mu je razložila vsa krivica, se ja dal nekoliko omehčati ter obljubil, da bo dal preiskati vso zadevo. Dr. Brejca ni bilo pri tem sprejemu; pa dr. Körber sam ga je povabil, naj pride dan pozneje k njemu, kar se je tudi zgodilo.

V četrtak zvečer se je zbralo več slovenskih, rusinskih in čeških poslancev pri skupni večerji, kamor so došli tudi koroški Slovenci. Navzoči so bili razun zgoraj imenovanih izmed slovenskih poslancev gg.: dr. Ploj, dr. Žitnik, Povše, Pogačnik, Berks, Pfalter, Žičkar, Gregorčič; izmed rusinskih: Pihuljak, Barwinsky, Dlužansky; izmed čeških: dr. Koudela, dr. Stojan in Seifert. Od vseh strani se je izražala želja, naj se spremenijo nestrpne razmere na Koroškem. Navzoč je bil tudi prejšnji drž. poslanec g. Vencajz.

Dr. Deršata

je v torek 1. decembra izrekel svoje zadovoljstvo z besedami dr. Körberja zastran koroških Slovencev. Ker je dr. Ferjančič očital v svojem govoru, da so nemški orožniki in nemški preiskovalni sodniki zakrivali, da je bil Bratuša po krivem obsojen k smrti, je temu oporekal dr. Deršata, češ, da je bil sodni dvor, ki je vodil porotno obravnavo proti Bratuši, sestavljen večinoma iz slovenskih sodnikov.

Proti dr. Deršati

je povzel besedo češki poslanec dr. Stransky, ki je ostro prijel dr. Körberja radi njegovih žaljivih besed proti dr. Brejcu. Dr. Brejc ni hujskal na Koroškem, temveč le zahteval to, kar se je do sedaj na Koroškem vedno godilo, namreč, da se pri sodišču s slovensko stranko obravnava tudi slovenski. Stranka mora sama slišati, da njeni zastopnik tako govori, kakor ga je ona podučila.

Ob koncu obravnave je g. dr. Ploj popravljal nekatere trditve dr. Deršate. Dr. Deršata je trdil, da zahtevamo Slovenci na Spodnjem Štajerskem in Koroškem le slovenske uradnike. Temu ni tako; mi zahtevamo take, ki so popolnoma zmožni slovenskega jezika. Dr. Deršata je trdil, da slovenskih prošnikov za sodnijske službe sploh ni. Temu ugovarja dr. Ploj: »Ker slovenski uradniki

ne dobijo boljše službe, rajše izstopijo iz državne službe.« Dr. Deršata je dejal, da je slovenski sodnijski jezik nerazumljiv. Stvar je pa taka, da so tehnični izrazi nemškega jezika nerazumljivi tudi nemškemu ljudstvu. Zastran slovenskih kurzov za nemške uradnike je dejal dr. Ploj, da so se ti kurzi pokazali za ničvredne, ker uradniki iz teh kurzov sami priznajo, da se niso v njih slovensčine toliko naučili, da bi mogli v njej obravnavati. Ker je trdil dr. Deršata, da dr. Brejca kali mir na Koroškem, je odgovoril dr. Ploj: dr. Brejca le varuje pravice koroških Slovencev; mir kalijo tisti, ki Slovincem pridržujejo njihove pravice. — S tem se je končala razprava o govoru dr. Körberja. Ker Čehi ne pripuščajo, da bi se vršila obravnava o proračunu za l. 1904, se bo državni zbor v kratkem odgodil.

Politični ogled.

Nesramen odgovor ministrskega predsednika. V seji državne zbornice dne 25. m. m. je odgovarjal ministrski predsednik in vodja pravosodnega ministrstva dr. Körber med drugim tudi na govor slovenskega poslanca dr. Ploja radi sodnih razmer na Koroškem. Izjavil je: »Tam (na Koroškem) je večina prebivalstva nemška in je dozdej živela v najlepšem miru s slovensko manjšino. Tudi tam (na Koroškem) čuva vlada, vzlic vsem govoricam, da se ne kršijo jezikovne postave. Toda pred agitatorjem, ki si je postavil nalogo, na Koroškem med narodnostmi mir kaliti, se vlada ne more ukloniti.« Tako je govoril mož, katerega je vlada postavila najvišjim uradnikom, da čuva pravice vseh narodnosti! Zato, da dr. Brejca zahteva, naj se s slovenskimi strankami slovenski obravnava, zato ga imenuje ta človek na ministrskem stolu agitatorja, ki kali mir med narodom. Bolj nesramno in krivično ne more govoriti niti najbolj zagrizen nemškutar. Da ni takrat slovenskim poslancem vskipela jeza, ko so slišali te besede, nam je nerszumljivo. Kako so mogli tako nečuvno razžaljenje vtakniti v žep? Ali imamo mi Slovenci zato zastopnike v državnem zboru, da nas lahko vsak minister žali?! Odgovor slovenskih poslancev je samo ostrukcija, dokler ne zleti minister raz svjega stola. Ko je minister te besede spregovoril, ne bi smeli dopustiti slov. poslanci ministru niti besedice več spregovoriti, dokler ne prekliče te za slovenski narod skrajno razžaljive besede. Daljno govorjenje naj bi mu bili zabranili s kakoršnimi

»Glej, Roza, ne smeš biti taka«, potolaži jo starček. »Jaz ne morem za to, da moj slab želodec ne prenese žgankov.«

»Tobak vam pa ne škodi, ko celi dan palite?« vpraša ga žena porogljivo.

»Nikar se ne huduj, ali naj na stare dni opustim to betvico kajenja?«

»Naredite kar hočete, samo meni dajte mir ter me ne nadlegujte z jedjo!«

»Kaj pa kisló mleko — — —?«

»Ne dobite! Nimam časa zaradi vas letati v klet po mleko. Kmalu pridejo ljudje s travnikov in hočejo jesti. Komur ta obed ne diši, pa naj pusti!«

Nato prime za ška, si ga vzdigne na glavo ter odhiti v kuhinjo. Stari je žalostno povsíl glavo ter molčal. Šel je v svojo izgovorjeno sobico, se vsedel k oknu ter gledal žalostno na dvorišče. V spomin so mu prišli prošli dnevi, kako je bilo takrat še veselo, ko je on gospodaril s svojo rajno ženo na tem posestvu. Z veseljem je vse izročil svojem sinu, da bi živel v miru po svojem trudopolnem življenju. Veroval je na otroško ljubezen in hvaležnost ter upal, da bo preživel svoje stare dni v miru. Kmalu po sinovi gostiji je umrla stara Karingarca. Nji gre zdaj dobro; zunaj spi na pokopališču in ni se ji treba jeziti nad nehvaležnostjo lastnega sina.

Vsaj sin ni tako slab človek, če bi ga njegova žena z vednim zbadanjem in porogljivimi opazkami ne hujskala proti očetu. Mlada Karingarca je bila znana v celi vasi kot jezična ženska, vse se je je balo zaradi njenega ostrega jezika. Vrhtega je bila tako skopa, da ji je bilo žal za vsak grizljaj, katerega je zavžil stari. Lahko si torej mislimo, kako se je godilo staremu v tej hiši. Toda tiho je prenašal vse in namesto, da bi se pri drugih ljudeh pritoževal, je še celo prikrival njiju surovo obnašanje nasproti njemu. Medtem ko nista imela mlada niti najmanjšega čuta sramu zaradi njiju postopanja, se je stari sramoval, sramoto mladih trobiti v svet.

V tem so se odprla vrata v sobico in vstopila je dekla, ki je ravnokar došla s polja. V majhni skledici je prinesla prežgano juho in žgance, katere je postavila na mizo pred starčka, želeč mu dober tek.

»Bodi tako prijazna, Neža, in prinesi mi malo sveže vode od studenca«, poprosi jo stari. »Veš, jaz že ne morem več vlačiti vode iz globokega studenca.«

»Zakaj pa ne, oče, saj to lahko in rada storim«, odgovori mu prijazno deklica ter vzame z mize prazen vrč. Hitro steče čez dvorišče ter ga napolni s svežo vodo, nakar se hitro vrne v sobico. »Tako, to vam bode pogasilo žejo«, reče prijazno.

Ta trenutek zakriči v vezi mlada kmetica: »Neža, kje pa tičiš tako dolgo? Ali sem te vzela v službo zase ali za druge ljudi?«

Še nekoliko enakih je morala poslušati dekla zunaj, ki so bile bolj namenjene staremu kakor pa nji. Mirno je poslušal starček to obrekovanje, stisnil je ustnice in požrl grenkobo, katera mu je silila iz prsi. Povžil je nekoliko žlic juhe, toda ni mu dišalo po tem nastopu. Porinil je skledico od sebe ter odložil obrabljeno žlico.

Kake pol ure je slonil starček ob mizi, zatopljen v žalostne misli, ko vstopi v sobo njegov najboljši prijatelj, posestnik Zarnik, ki je bil pred kakim pol letom izvoljen za župana v vasi. Bil je to precej priletan mož, toda še vedno krepke in trdne postave.

Zelo se je začudil stari Karinger, ko je dobil tako nepričakovan obisk. Pristrčno mu je odzdravil ter mu podal roko, reši: »Bog daj, župan! To je pa nenavaden obisk! Kaj te je pa privedlo k meni?«

Župan, ki je bil dobro poučen o družbinskih razmerah svojega prijatelja, in ki ni mogel zaradi tega trpeti mlada, je rekel smehljaje: »Lahko si misliš, da moram imeti poseben vzrok, da pridem v to hišo, katere se sicer najrajši daleč izognem. Prinesem ti namreč neko veselo novico!«

(Dalje prihodnjiš.)

koli sredstvi. Drug slov. poslanec je omenil v svojem govoru o žalostnih sodnijskih razmerah tudi slučaj Bratuša. In kaj je na to odgovoril ta vzor nepristranskega ministra? Da se s slovenskim jezikom na Kranjskem in Spod. Štajerskem nepristransko ravna. To tudi vi (menil je slov. poslanec. Ali je res? Opomb. ured.) sami pripoznavate! In če se enkrat pripeti neljub slučaj, tedaj ta z ozirom na tisoče sodnijskih obravnav ne pride v poštev! Ako tedaj človeka po nedolžnem k smrti obsodijo, to pri avstrijskem pravosodnem ministru ne pride v poštev. Samo cesarjeva milost je takrat zabranila, da ni bil Bratuša sramotno obešen. Tedaj življenje slovenskega kmeta ozir. viničarja ne pride v poštev. Taki izrazi iz ust pravosodnega ministra so skoraj neverjetni! Tako more govoriti le turški paša, ki pusti ravno sedaj moriti tisoče in tisoče krščanskih Macedoncev. Zato lahko rečemo, da vladajo pri nas prave turške razmere. Slovenskim poslancem pa še enkrat kličemo v spomin te žaljive besede ministrove! Ako ne zahtevajo poslanci od njega odgovora, zahtevali ga bomo mi od poslancev! Tebi pa slovenski narod, slovenski kmet, kličemo: Ako ne čutiš brce, katero ti je zadal minister v obraz, potem žalostna ti majka! Skličite shode, zahtevajte tam od poslancev naj delajo na to, da kmalu izgine tak paša minister. Kajti ako si pustimo tokrat dopasti to, pride prihodnjič še kaj hujega! Kajti brez časti je, ki liže roko, katera ga tepe!

Sklicanje delegacij. Uradni listi so priobčili vesti, da bodo delegacije sklicane na dan 15. decembra.

Slovensko dijaštvo za slovensko vseučilišče. Minolo soboto so priredili slovenski dijaki na Dunaju veliko demonstracijo pred vseučiliščem in državnczborsko palačo. Ker zahtevajo Lahi tudi svojo univerzo, pridružili so se slovenskim dijakom i laški. Pred imenovanima poslopljema so klicali: »Ven z našimi univerzami! Vsi imamo enake pravice!« Policija je dijake potisnila proč od parlamenta. Dijaki so šli nato na vseučilišče, kjer so peli narodne slovanske in laške pesmi. Mimo je prišel v istem trenutku oddelek bosanskih vojakov. Slovensko dijaštvo je vojake burno pozdravljalo s klici: »Slava slovanskim bratom!« Policija je zopet nastopila. Dijaštvo se je spopadlo s policijo. Še le po daljšem trudu se je pomnoženi policiji posrečilo napraviti mir.

V ogrski državni zbornici se vedno ni miru. Tudi novi ministrski predsednik Tisza nima nič več sreče, kot njegova prednika, čeravno je obljubil mnogim, zahtevam neodvisne stranke ugoditi. Zakon za novince še sedaj ni rešen, zato še na Ogrskem do sedaj za letos niti naborov niso imeli. Vojaki tretjega leta bodo služili do konca decembra in potem bodo poklicali nadomestno rezervno. Danes teden je bil v zbornici strašen hrup. Nastal je zaradi tega, ker je eden poslanec predlagal, naj bi zbornica imela predpoldan in popoldan seje. Zaradi take malenkosti so se začeli poslanci nasprotujočih si strank psovati kakor pijanci ter si žugati s pestmi tako, da je prišlo skoro do pretepa. Zadnje dni so se obrnile razmere za vlado nekoliko na boljše, ker mnogi poslanci, ki so dosedaj obstruirali, žele obstrukcijo opustiti. Med miroljubnimi poslanci je tokrat tudi Košut. Med njimi in ministrskim predsednikom se vrše pogajanja.

Na Ogrskem se vrše sedaj v nekaterih krajih dopolnilne volitve. Minolo sredo je bil izvoljen ministrski predsednik grof Tisza v okraju Ugra držav. poslancem. Volitve so se vršile pod velikanskim pritiskom vlade. V okraju Szatmaru, kjer je izvoljen trgovinski minister Hieronymi, so nasprotni volilci vdrli v volilno sobo ter tam vse razbili. V neki kavarni so potrli vse šipe. Še le vojaštvo jih je razgnalo.

Srbski kralj Peter I. bi rad obiskal evropske dvore. Zato je že storil potrebne

korake, da bi ga sprejel naš cesar v avdi-jenci.

Dopisi.

Kapela pri Radgoni. (Piskrovez.) Kar kdo obljubi, pravijo, mora tudi spolniti, ako hoče biti mož-beseda. No, in ker tudi jaz ne bi bil rad lažnik, zato hočem danes spolniti svojo obljubo, namreč povedati, kakšen »gift« sem naredil iz »Štajerca«, kako se prideluje in kako se ta reč rabi. Torej pazite! Ptujski korondič se mora najprej dobro posušiti, potem se dene v stopo ali pa tudi v možnar ter se mora pač dobro stolči, da je kakor prah. Nato se vzame iz stope ter se dene k temu nekoliko koruznih otrobov. Vse to se prav dobro pomeša in strup je gotov; in še kako imeniten strup. Če ta strup nastaviš mišim ali podganam, si lahko za gotovo pričnan, da si pregнал to nadležno stvar za vselej. Ali pa če nekoliko tega strupa potreseš na žrjavico in pokadiš s tem po hlevu, seveda moraš živino prej izgnati, pocrkajo vse muhe, pa še celo stenice, ako bi se slučajno kje nahajale.

To ni samo imeniten strup, ampak tudi nevaren. Če bi torej kdo hotel delati ta strup, mora biti pri tem do skrajnosti previden, da ne pride k temu kaka druga stvar, pes ali mačka, ker potem bi lahko nastala steklina. Toda dovolj o tem. Obljubil sem tudi nadalje, da se bom predstavil svojim prijateljem, posebno onim okrog »Štajerca«, ker nekateri od tistih bi prišli radi z menoj v ožjo prijateljsko zvezo. Pa skoro ne vem, kako bi se predstavil, da bi me vsaj gotovo vsi poznali. Toda, naj bo! Najprvo vam naznanim, da je piskrovez človek kakor drugi ljudje, ne pa kaka divja zver, kakor so nekateri mislili. In sicer človek, ne velik, pa tudi ne pritlikavec, ne debel, pa tudi ne presuh, nisem bogat pa tudi ne ravno berač, nisem gospod, pa tudi nikak cunjar; nisem ravno pameten, pa tudi nor ne. Imam dve roki, oči, nos, hodim tudi po dveh kakor drugi ljudje, glejte, še glavo imam najvišje telesa, torej na vratu; kaj ne ravno tako kakor drugi ljudje. Evo me torej! To sem tedaj v vsej svoji krasoti kakor sem dolg in širok, ves tak kakor navaden človek. No, zdaj mislim, bode dovolj. Saj sem pa tudi povedal po pravici, kaj sem in kakšen sem, to pa tako veste, da imam svoj brlog tam nekje okoli Kapele. Upam, da se bomo zana-prej bolj poznali in si bomo takorekoč tudi bolj domači. Tudi vam, gospod urednik, naznanim, da bom v kratkem zopet zadel puto na rame in šel po svojem »kšeftu«. Po letu sem hodil tu pa tam tudi na bür, no, po zimi se mi to zdi premrzlo, ker veste, gospod urednik, jaz sem po zimi grozno rad na toplem, me vsaj ne zebe. No, pa saj pravim: toto colingo bom še nareda na büri potem pa mirna Bosna, cejag v puto, puto čez pleča pa gremo. če me kaj ne premoti. Najbrže grem v Hrastje, ker tam je grozno dosti »kšefta« za me!

Iz slovenskih Haloz. (Prijatelji kmeta.) Z dne 29. novembra t. l. nam piše ptujski mula, da je bil na dan sv. Katarine kaj živahen sejem v Ptuj. Za vas meščane je bil v resnici živahen, zakaj neki ne bi, ker ste nam od drugod došli kramarjem prostore toliko računili, da smo kar strmeli. Najmanjši kramar je moral plačati 1 K 40 vin. in vi ga niste vprašali, ali je že skupil toliko ali ne. Večji kramarji so pa plačali po 5 K in še več. Torej je bil v resnici živahen za vas, za nas pa pomilovanja vreden. Potem piše »Štajerc«, da bode v prihodnji številki bolj natanko poročal. Radovedni smo, ali bo povedal, koliko smo morali plačati ali ne. Zmiraj piše, ubogi kmet in kramar, jaz vama bodem pomagal. Kje nam pomagaš, dokaži nam! Kako pa je bilo s tistimi 40.000 K? Kdo je dobil za nas uboge Haložane namenjeno polovico svote? Bogataši, mi siromaki pa stradamo. Če zopet

za nas kakšna podpora pride, tedaj pa le hajd bogataši po njej; siromak ti pa bodi zadovoljen, da lepe palače gledaš, katere se stavijo z nam namenjenim denarjem. Mula kriči, pomagal bodem ubogemu kmetu. Dokaži, kje si se kaj pomagal! Če bi kaj hoteli pomagati, zakaj pa ste pri vašem korondiči naročnino zvišali na dve kroni? S tem ste zopet kmetu pomagali! Pa saj ga pošten človek niti zastonj noče, ker se strupa vsak boji in beži, kolikor ga morejo noge nesti. Mi kramarji ne bi nobenih dobičkov iskali, saj za sebe itak nimamo dobička, pač pa za mestjane, ker moramo tako drago prostore plačati. Potem piše ptujski pokveka: mi smo naprednjaki. Vi ste naprednjaki pri sprejemanju denarja, mi pa moramo stradati zato, ker vi mastne pečenke po krožnikih sučete. Očko Orniga »Štajerc« na vse kriplje hvali. Saj je mogoče hvale vreden, pa za Ptujčane, za uboga kmeta nikdar.

Večkrat sem že prišel po svojih opravkih v kako hišo, kjer so na »Štajerca« naročeni. O joj, kako so ga v kaki kot skrivali. Zakaj pa ta strupeni list tako skrivate? Poštenega lista poštenjaki ne skrivajo. Ker se sramujete, da ste naročeni na ta list. — Novo leto se bliža, torej pokažite svoj značaj; naročite si take časnike, kateri govore resnico in katerih vam ni treba skrivati!

Iz Murskega polja. (V o b r a m b o l) Cenjenim bralcem »Slov. Gospod.« hočemo danes v kratkih vrsticah naznaniti, kake sovražnike imamo mi izvenljutomerski fantje in dekleta. Kakor je znano vsem bralcem, ustanovilo se je v ljutomerskem trgu novo društvo »Murski Sokol«, kateri zelo dobro napreduje. Pristopili so fantje iz trga, iz vesnic ter iz Slovenskih goric. Ni pa še dolgo, odkar smo slišali, da nas je neka cenjena gospica ljutomerska opravljala proti nemškutarjem, da so v društvu sami viničarski sini ter drugi priprosti ljudje. Gospica se je zmotila, ker v društvu niso sami viničarji ter prostaki, ampak tudi drugi gospodje, kateri so še več kakor mi. A če bi tudi bili, kaj za to? Poštena slovenska srca bijejo tudi v viničarskih hišicah! Preziraš tudi naša zunanja dekleta, katera bi ti morala čast skazovati. Svojim součenkam se še ne bode nikakor čast skazovala. Kako si ti torej upaš kaj takega proti nam govoriti? Ali nismo mi taisti trpini, kateri obdelujemo našo zlato polje ter sedajne naše docela uničene vinograde, kateri delamo in se trudimo od zore do mraka, se mučimo ter žulimo svoje roke? In vi nas hočete prezirati? Mi slovenska mladina, ki smo se začeli v tem letu tako nadejno vzbujati, zastavimo pa si vkljub vsemu nalogo, da branimo našo domovino proti vsiljivemu tuju. Naše srce je polno ljubezni do milega nam naroda in slovenskega jezika! Ne dajmo se od nikogar premotiti, temveč dvigajmo visoko zastavo narodne zavesti in omike, in pod to zastavo bomo rešili slovensko zemljo v sedanjih tužnih razmerah ter odbili vse naše sovražnike. Slovenska mladina, pogum velja, naprej!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Katol. polit. društvo za jareninski okraj ima v nedeljo, dne 13. decemb. svoj občni zbor. Poročal bo obenem naš deželni poslanec g. Rošk ar. Čas je, da se društvo, ki je za naše kraje velikega pomena, zopet enkrat vzbudi. Nadejamo se obilne vdeležbe!

Iz pošte. Prestavljeni so iz Gradca poštni praktikantje gg.: Krist. Zangger in Milan Zemljč v Maribor, Orestes Sumburaz-Sotte v Radgono, Maks Pürstl in Alb. Kossar v Celje; v Gradec pa poštni praktikantje gg.: Evgen Lenarčič in Karol Wahlheger iz Maribora, Viktor Wengler iz Radgone, Marko Tratnik in Jožef Černelc iz Celja. — Gosp.